

Arad 2012.

„A föld alól, a magyar föld alól,
A vértanúk szent lelke földalól:

E nagy napon, hol emlék s béke leng
A bús bitókra hittél nézzetek!”

(Juhász Gyula)

E gondolatok jegyében indultunk el ebben az évben is Aradra kerékpárral, 13 diák és 4 felnőtt.

Az első nap, október 3-án nagy lelkesedéssel kaptuk a lábunk közé a biciklit. Az első komolyabb megállónkra Tiszaalpáron került sor, ahol nagy meglepetésünkre a templom megnézése után betértünk Dunszt Pista bácsiékhoz, ahol finom tízóraival vártak. Bár a tekerés még könnyen ment, azért nagyon örültünk, mikor a Csuka Csárdában leülhettünk az ebédünkhöz. Hamar rájöttünk, hogy aki a Mészáros Műveknél bennfentes, annak minden más étkezdében is van protekciója.

Szentesen egy csúnya defekt az utunkat állta, majd rá 5 kilométerre még egy. Már féltünk, hogy még két defekt, és sötétedés előtt nem érjük el aznapi úti célunkat, Hódmezővásárhelyet. Közel 100 kilométerrel a lábunkban érkezünk meg, és örvendezve vettük tudomásul, hogy a kollégium tornatermében gyúrára és pingpongozásra is van lehetőség. A koleszos vacsorát úgy fogyasztottuk el, mintha már napok óta nem ettünk volna, és az est további része is nagyon jó hangulatban telt. Hamarabb tértünk nyugovóra mint gondoltuk, mivel a hosszú bicikliút kifárasztott.

A második napon finom reggelivel a hasunkban, és némi izomlással a lábunkban indultunk városnézésre, ahol megtekintettük az Ótemplomot, és természetesen a kávézás sem maradhatott el a Fekete Sasban. Fel sem tűnt már, hogy a gyalogos közlekedésünkben is használatossá váltak a „Kátyú!” és „Szemből!” biciklis parancsszavak.

Vásárhely elhagyásával újabb 65 kilométernek vágtunk neki. Az ebédünket Mezőhegyesen költöttük el: ízletes marhapörköltet sok tejföllel, majd belemerültünk a lovaglás és a fáramászás rejtelmébe. Az aznapi kilométereket már éreztük a combjainkban, de azért még volt erőnk délután egy-két gyorsulási versenyre, ahol a sárga trikó volt a tét. Van-e összefüggés a kerekezés és a bohóckodás között? Vélhetően igen, mert a nap folyamán valamely megmagyarázhatatlan okból, Csizmadia tanár úr egyre többször tett félreérthetetlen megjegyzéseket Mészi elmeállapotára.

Az éjszakai szállásunkon, Battonyán csatlakozott hozzánk a hódmezővásárhelyi különítmény, 3 fiú, 3 lány és egy tanárnő személyében. A különlegesen tápláló vacsora előtt Gál Bence mondott asztali áldását, mert az éhség már evésre sarkallta. Majd Mészi pohárköszöntője és figyelemre méltó eszmefuttatása következett, miszerint: „A tejföl megváltoztatja az életedet.”

Másnap, a harmadik reggel, már közeli, ám cseppet sem kedvelt ismerősként üdvözöltük az izomlázat. A battonyai iskolában meghallgathattunk egy szép ünnepséget, és megérkezett aradi idegenvezetőnk is, aki átkerekezett értünk a határon, hogy biztonságban megérkezzünk. Bár ez igen nehéz feladatnak bizonyult,

mivel az utolsó 10 kilométeres szakaszt egy nagyon forgalmas főúton tettük meg. Vass Ernő tanár úr, nem féltve saját testi és a kisbusz épségét, mentett meg minket 3 erőszakos kamionostól.

Aradra érkezve a városi forgalommal és a macskakövek akkor már fájdalmas hatásával is szembe kellett néznünk. A szállásunk a Csiky Gergely Gimnázium kollégiumában volt, ahol barátságos szobák vártak minket. Miután kimasszíroztuk egymás hátából és lábából a makacs izomlázat, és kellemeset szunyókáltunk is egy kicsit, Szabados tanár úr megmutatta nekünk a legérdekesebb épületeket a városban pl. a Kultúrpalotát, Damjanich házát, és egy olyan házat is, amelynek a falában ágyúgolyók vannak. Emellett még csúszdáztunk is kicsit a játszótéren, ahol Csizmadia tanár úr is lelkesen csatlakozott hozzánk.

Este a Kultúrpalotában egy koncertet hallgathattunk meg, utána pedig egy programismertetés következett a Szabadság-szobornál, amire természetesen már senki sem figyelt oda, Szabados tanár úr nagy bosszúságára. Az este további részében jelen időben készültünk a holnapra.

Október 6-án, egyben utolsó napunkon, a bőséges reggeli, csomagolás és a kolesztól vett könnyes búcsú után a Vesztőhelyre indultunk. Itt helyeztük el iskolánk koszorúját – bár nem köszöntöttek minket név szerint – és találkoztunk egy szintén kecskeméti, honvéd-husár hagyományőrző csoporttal, akik díszőrséget álltak az Obeliszknél. Ezt egy szent mise követte a Minorita templomban, ahol külön is köszöntöttek minket, bringásokat. Az emberek nagyon kedvesek és érdeklődőek voltak, és sokan megszólítottak minket, csak hogy pár szót válthassanak velünk.

A Szabadság-szobornál egy újabb koszorúzás és fényképezkedés után hazafelé indultunk. Két aradi fiatal elkísért minket a határig, szerencsére messze elkerülve azt a rémálmokat okozó forgalmas főutat. A határon átkelve megpillanthattuk a felmentősereget: egy kisbuszt, ami hazáig szállított minket és kerékpárjainkat.

Beszámolónk befejezéseként szeretnénk megköszönni a lehetőséget az igazgatóságnak, a rengeteg támogatónak és a minket kísérő felnőtteknek, akik biztosították a zökkenőmentes utat, a biztonságot és nem utolsó sorban a jó hangulatot.

Résztvevő felnőttek: Szabados László, Csizmadia Szabolcs, Vass Ernő és Csille Lajos

Diákok: Kovács Adrienn, Sallai András, Stefanut-Gyórfi Dániel, Farkas Dóra, Sátyh Réka, Rádi Bálint, Csille Réka, Gázsó Gábor, Mészáros Dávid, Tóth Rebeka, Ambruska Csaba, Gál Bence és Telegdi Alexander

Csille Réka

12.C